

19. december

Kærre Christine og Frederik.

Snart kunne vi se, hvem det var der stod og sladrede i det høje græs.

Det viste sig at være en gammel musekone, der underholdt en yndig lille fe der sad på en paddehat.

Kook rømmede sig forsigtigt.

”Nej! - nu har jeg aldrig!” Musekonen himlede med øjnene og slog ud med poterne, så jeg nær havde fået hendes stok i hovedet, ”det er jo Kook, og den ældre herre. Jeg stod lige og fortalte Felia om jeres kamp med troldene, og om hvor tapre I var”.

Ældre herre, hun skulle nødig snakke.

”Måske I to søde yndige og unge piger kan fortælle os, hvor vi kan finde en rund strålende genstand, der tilhører dronningen?” spurgte Kook, og bukkede.

Feen lo, og musekonen snurrede tre gange om sig selv, inden hun rødmede stoppede og nejede, mens hun ihærdigt prøvede at skjule sin stok. Hun forsøgte at sige noget, men havde helt tabt målet.

”Nej, men de unge herrer kan jo prøve at spørge nede ved dammen”, svarede fe-pigen, og blinkede skælmsk til mig.

Hvor var hun dog sød.

Jeg havde slet ikke lyst til at gå videre, og hun havde også pæne ben, og hendes hår, og –

”Jamen så prøver vi der,” sagde Kook, og hev hårdt fat i armen på mig.

”Jamen vi ved jo slet ikke hvad den unge dame hedder”, protesterede jeg, og strittede imod.

”Det kan du tidsnok få at vide,” lo Kook, ”men lige nu gælder det altså om at finde noget andet”.

Vi gik videre i det høje græs. Det var lige som at gå i en jungle. Blomsterne var høje som træer, og kæmpe sommerfugle, og bier summende om hovederne på os.

Jorden begyndte nu at blive mere fugtig, vi nærmede os søen, og hørte en sjov kvækkende stemme.

”Jamen du kan tro jeg bor pænt, og vi bruger selvfølgelig kun tallerkener og bestik af det pureste guld, og jeg har selvfølgelig kun sengetøj af ren silke, og...”

”Ja, og så spiser du fluer”; den kvækkende stemme blev afbrudt af en yndig pigestemme.

Da vi kom nærmere, så vi en yndig alfe- eller fe-pige, med røde vinger, der lignede Christine på en prik.

Den anden var en tudse, der sad og gjorde sig til - tilsyneladende uden held, for feen rejste sig fra den paddehat hvor hun havde siddet, børstede sin fine kjole lidt af, og sagde,

”og hvad kan jeg så hjælpe jer to med?”

Den yndige fe var altså temmelig smuk og dejlig, og jeg skulle lige til at sige en hel masse pæne og rosende ting til hende, da Kook gav min arm et temmelig hårdt klem.

”Vi søger en som ved, hvor vejen er til en ting som er skinnende og rund, hvis du forstår hvad jeg mener?” sagde Kook, mens han lagde hovedet på sned.

”Det lyder vel nok spændende” brød skrubbetuden ind, ”måske kan jeg hjælpe. Er det en perle, I søger, eller måske en diamant? Jeg har selv en masse af slagsen, og er ret god til at finde vej. Jeg kan helt sikker hjælpe jer, og så kan vi jo dele hvad vi nu finder”.

Den pralende tudse fik et snu og listigt udtryk i fjæset, mens den gned sig i labberne.

”Du med dine perler og diamanter”, lo feen, og blinkede til mig, ”det er selvfølgelig dåsen med sæbeboblevand jeg har derhjemme, de leder efter. Bare kom med mig, så skal jeg vise jer den”.

”Sæbebobler, - hvor modbydeligt”, snerrede tudsen, ”dem kan man jo hverken tælle eller gemme”.

Den gav et vældigt hop, og sprang i søen med et kæmpe mega-stort plask, så det sprøjtede op med ækelt grønt dynd og mudder på os alle tre.

Nu skulle man jo tro, at den yndige fe ville skrive op og græde over sin gennemblødte og mudrede kjole, og ødelagte frisur, men det gjorde hun altså ikke, tværtimod.

***”Den tudse, den tudse,
ved I, at hans navn er Smudse”***,

lo hun, ”kom med mig hjem og få tørt tøj på”.

Det lød vel nok dejligt. Var der nogen jeg gerne ville med hjem, så var det den yndige fe, og jeg skulle lige til at sige,

”Ih det lyder vel nok hyggeligt”, da Kook nev mig i armen.

”Vi takker mange gange for din gæstfrihed, men vi har

faktisk travlt, og det er ikke sæbeboblevand vi leder efter, selv om det lyder dejligt”, svarede Kook.

Feen lo, ”Nej det ved jeg da godt, og det med tøjet kan min fe-stav nok ordne”. Og så trak hun en meget fin gylden stav frem fra sin kjole, svang staven 3 gange frem og tilbage, mens hun sagde:

***”Væk med støv og vand, og smuds,
og det lige på en studs,
og stavens støv dem rigtig renser,
til de ligner to små søde prinser”***.

Ud fra staven kom der nu en masse gyldent støv, som blæste over på os.

Det følte som om der var en der kildede mig med en mågefjer, samtidig med at jeg blev føntørret.

Men helt ærligt, vi lignede altså ikke prinser, selvom Kook havde fået pressefolder i nissehuen.

”Smart stav,” tænkte jeg, ”sådan en kunne jeg tjene en formue på derhjemme,” men jeg sagde det altså ikke.

”Hvis I går højre om søen, og følger stien der, kommer I til en stor høj med en strålende udsigt, og der vil I sikkert træffe nogen der kan hjælpe”, sagde feen, og forsvandt pludselig som damp fra en kedel kogende vand.

Forsætter.

Decemberhilsen fra Kook og Peder ☺

Onkel Peder's fantastiske julerejse

En helt anderledes julekalender til højtlesning før sengetid

© Peder Henning Pedersen ♥ Tilrettelæggelse: Skawprint-Skagen